

Áhítat – 2021. 02. 07.

Kösd azért derekadra övedet, indulj, és hirdesd nekik mindazt, amit én parancsolok. Ne ijedj meg tőlük, különben én ijesztelek meg általuk. Megerősített várossá teszek ma téged: vasoszloppá és ércfallá az egész országgal szemben. Harcolnak ellened, de nem bírnak veled, mert én veled leszek, és megmentelek – így szól az Úr. (Jeremiás 1:17-19)

Isten és Jeremiás között megszületik a megállapodás: **Te: felővezed a derekadat, elindulsz, igét hirdetsz, és nem félsz. Én: veled leszek, vasoszloppá, ércfallá teszek és megmentelek.** Mindez csak úgy, szóban, semmi írás. Ennyi. Minden elhangzott, amit negyven év küzdelmei során tudni kell. A lelkünkben felsejlik valami a Szentírás lapjairól a „szívbe írt törvényről.”

A korabeli embernek egy övvel feljebb kellett kötnie a derekán a mozgásban akadályozó hosszú, bő ruháját, ha valamilyen tevékenységbe fogott. Ha valaki ezt tette, látták, hogy útra, munkára vagy harcra kész. A komoly indulási szándék egyértelmű jele ez. „*Legyen a derekatok felővezve, így egyétek meg a páskabárányt*” (2Mózes 12:11) rendeli el Mózes a népnek a szabadulás első lépései előtt. „*Legyenek derekaitok felővezve és lámpásaitok meggyújtva*” – így inti Jézus készenlétre az ő Urát visszaváró népét. (Lukács 12:35) Az éber és vigyázó, jövőnek forduló, bízó készenlét a keresztyéni lét legfőbb jellemzői. Nem elég beletespedni néhány kegyes beidegződésbe.

Nem volt elég kevesebb, mint hogy Istene vasoszloppá és ércfallá tegye Jeremiást. Hiszen a prófétai feladat nem az alkatára volt szabva, hanem Isten hatalmára és az ő engedelmségére. Életveszélyes helyeken kellett kimondania életveszélyes ígéretet. A sztárolt, reformer Jósiás királynak a nemzeti álmok beteljesítőjének kellett meghirdetnie, hogy a látszat és a valóság között szakadék van. Hogy a belső romlottságot nem lehet megszépíteni külső változtatásokkal. (Jeremiás 4:30) Hogyan lehetett a mondat végéig életben maradván végigmondania a Jojákim királyt feddő próféciaját: „*Jaj annak, aki nem igaz úton építi házát, ingyen dolgoztatja embertársát, attól leszel király, hogy halmozod a cédrust? Elnyomó és zsaroló vagy! Úgy temetnek el, mint a szamarat!*” (Jeremiás 22:13-19) Ne feledjük, ezek felszentelt, legitim királyok voltak. Mit akar velük szemben ez a kóbor lélek, akit a szemükben senki hivatalba nem állított, fel nem szentelt, és senki sem kérdezett? Meghazudtolja a küldetlen prófétákat, ostorozza a papok bűneit. Isten ítéletes ígéivel szándéka ellenére megbánt mindenkit, aki számít a hatalom csúcsain. Ha öt élete lett volna, akkor is el kellett volna vesznie. De mindvégig a nyomában járt és őrizte az ígéretet: „**Én veled leszek, és megmentelek!**”

Gondolhatnánk: mindez a múlt ködébe vesző tiszteletreméltó történeti emlék. Akkor lépjünk közelebb, Jézus máig sugárzó, érvényes szavaihoz: „*Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszti, aki pedig elveszti az életét énért és az evangéliumért, megmenti azt.* (Márk 8:34-35) Az Evangélium hiteles szolgálata ma is Isten kiválasztó, elhívó, bűnbocsátó, megszentelő és megőrző szeretetén nyugszik. És a mi odaszánt, hűséges és Óhózzá becsületes életünkön.

Valljuk meg imádságban a hitünket az Úr megőrző hatalmáról és szeretetéről:

*Az Úr énnékem őriző pásztorom,
Azért semmiben meg nem fogyatkozom.
Gyönyörű szép mezőn engemet éltet,
És szép kies folyóvízre legeltet;
Lelkemet megnyugtatja szent nevében,
És vezérl engem igaz ösvényében.*

*Ha a halál árnyékában járnék is,
De nem félnék még ő sötét völgyén is,
Mert mindenütt te jelen vagy énvelem,
Vessződ és botod megvigasztal engem,
És nekem az én ellenségim ellen
Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.*

*Az én fejemet megkened olajjal,
És engemet itatsz teljes pohárral;
Jóvoltod, kegyességed körülvészen
És követ engem egész életemben.
Az Úr énnékem megengedi nyilván,
Hogy mind éltiglen lakjam ő házában.*